

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup): Det sidste skal jeg lade ligge. Jeg vil kun komme med en enkelt bemærkning til det ærede medlem. Jeg forstod det ærede medlem derhen, at det, han havde ønsket, var, at vi i lovforslaget skulle præcisere, hvad det er for specielle byggearbejder, der i øjeblikket påtænkes, og som vil kunne være servitutstridige. Men det ville altså sige, at hvis vi om nogle år måtte nå dertil, at vi på dette område må foretage yderligere byggearbejder — og det tør ingen med kendskab til forholdene udelukke — så skulle vi hver gang komme med forslag til en ekspropriationslov. Det kan ikke være hensigtsmæssigt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Karl Max Rasmussen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om udvidelse af kontorbygning for verdenssundhedsorganisationen.

(Lovforslaget (nr. 28) findes i tillæg A. sp. 377, fremsættelsen i tidenden sp. 806).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Peter Jørgensen: Det her foreliggende lovforslag tager sigte på at fremskaffe en aldeles nødvendig udvidelse af verdenssundhedsorganisationen WHO's lokaler på Scherfigsvej, idet der i de ca. 7 år, institutionen har været placeret her i København, er sket en personaleforøgelse fra godt 50 til 150 personer. Lokalebehovet er i dag så akut, at man meget alvorligt har overvejet at flytte institutionen fra København, ja, fra Danmark i det hele taget, hvilket efter min mening ville være et prestigetab for os. Jeg er derfor enig med den højtærede minister

i det initiativ, der er taget for at bevare institutionen her i landet. Der er da heller ikke nogen, der på noget tidspunkt i finansudvalget, hvor sagen for over 7 år siden var til behandling første gang, har reageret over for det hensigtsmæssige i, at organisationen bevares her, eller det hensigtsmæssige i at bevilge de fornødne midler til det her anførte formål. Finansudvalget har enstemmigt bevilget penge til erhvervelsen, først af ejendommen Scherfigsvej nr. 8 og pengene til dens ombygning, dernæst til erhvervelsen af Scherfigsvej nr. 9. For begge byggeriers vedkommende har Københavns kommune givet de nødvendige dispensationer fra de servitutter, som i sin tid blev lagt på ejendommene, og der har så vidt mig bekendt ikke været nogen reaktion fra grundejerside vedrørende erhvervelsen af Scherfigsvej 8, som skete allerede i 1955. Reaktionen over for ophævelsen af disse servitutter opstod først, da indenrigsministeren med finansudvalgets enstemmige tilslutning erhvervede Scherfigsvej 9 med eventuel udvidelse af WHO's lokaler for øje. Forud for erhvervelsen af denne ejendom havde et udvalg, nedsat af indenrigs- og boligministeriet, i samarbejde med WHO undersøgt mulighederne for en anden placering, uden at dette lykkedes, da man fra WHO's side måtte fastholde en central placering af hensyn til de mange udlændinge og andre, som havde ærinde i institutionen.

Ud fra denne begrundelse kan jeg ikke se, at ministeren har haft andre muligheder end den, der foreligger her, nemlig gennem ekspropriation at ophæve de servitutter, som påhviler de pågældende ejendomme, navnlig da det har været umuligt for ministeren, så vidt jeg kan skønne, at opfylde de betingelser, som grundejerlavet derude har stillet. Kravene gik fra grundejerlavets side ud på, at færdslen skulle ordnes på en sådan måde, at kvarteret igen kunne få sin oprindelige karakter af et roligt villakvarter. Disse krav kunne som sagt ikke opfyldes, og jeg kan derfor ikke se, at ministeren har haft nogen anden fremgangsmåde at følge end den, der er angivet i lovforslaget. På baggrund heraf finder jeg ministerens fremgangsmåde korrekt, og jeg forstår ikke rigtig det angreb, som er rettet imod ministeren ved flere lejligheder, bl. a. i Berlingske Aftenavis den 21. november